

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Desiderium Patrum Sanctorum ad Incarnationem Filij Dei. Christus quare
venerit vt Deus, Sponsus, Agnus: & cur anima vt Sponsa iungatur ei. Cap.
X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

damnata, & pro esu pomi Adam cum omni posteritate sua duplici mortalitati, & multiplici penalitati sit subiectus. Vnde secundum Gregorium in Moral. Lucifer fuit altior omnibus Angelis alijs, non solum cadentibus: sed etiam stantibus. Et propter hoc eleuatum est cor eius, dominationem appetens super omnes alios. Non enim appetijt equari Deo simpliciter, cum hoc sciret impossibile fore, sicut dicitur ratio, quod creatura non potest equari Creatori: sed appetijt illam aequalitatem tantum in quodam modo habendi illud, quod possibile fuit eum consequi, si debito modo illud appetiisset. Voluit enim ut posset in omnibus inferioribus se quicquid vellet, & hoc etiam accepisset. Sed appetijt eo modo quo non obtinuit, scilicet, ut non haberet ea ex gratia, sed ex suis naturalibus: & ideo elatione tumidus, mox cecidit. Cui peccato protinus odium & inuidia successit, quae duo secundum Augustinum respectu Dei praesupponunt in Angelo voluntatis prauitatem. Optimum enim, quod in se nihil habet malitiae, non potest haberi odio, nisi ab affectu distorto, cum ipsum ex se penitus sit amabile. Et secundum Damascenum, cum eo cecidit simul maxima multitudo Angelorum, qui sub ipso ordinati erant: & hoc suggestione Luciferi, quae nihil aliud fuit, quam insinuatio conceptae malitiae, omnibus Angelis vniuersaliter facta per locutionem nutus, in quam illi consenserunt cum eo, per eum, & sub eo beatitudinem & praerelationem ac principatus auctoritatem sibi proportionatam ex merito suorum naturalium obtinere conantes. Alij vero ab hac insania dissenserunt, & ad Creatorem conuersi, desiderabant hoc ab ipso per eius bonitatem & gratiam obtinere. Et hoc fuit primum magnum factum in caelo, cuius pugna specialiter attribuitur Michaeli, non gratia Ordinis, cum ipse non sit de supremis, sed gratia nominis, quod interpretatur, quis ut Deus? Illi namque competit illis resistere, qui voluerunt esse ut Deus, & esse similes Altissimo. Vnde haec quatuor simul erant ad modum impetus fulgurantis, scilicet peruersus appetitus Luciferi, & eius ad Angelos elocutio, consensus malorum, & simul casus omnium. Sic & in perseverantibus erant conuersio beatorum in Deum, infusio gratiae, si in ipsa creati non fuerunt, & confirmatio gloriae.

Apos. 12.

Michael
quid:

Desiderium Patrum Sanctorum ad Incarnationem Filij Dei. Christus quare uenerit ut Deus, Sponsus, Agnus: & cur anima ut Sponsa iungatur ei. Cap. X.

Quis

Vis mihi det te fratrem meum sugentem vbera matris meae? Quis, inquit, mihi det? Quasi diceret: Aliquis, cuius non debeo esse immemor. Nimirum ipsa charitas increata hoc fecit, cui vicem amoris reddere debemus, ne ingrati inueniamur. *Te fratrem meum*, id est, ut sis frater meus secundum carnem, *sugentem vbera matris meae*, id est, Virginis Marię, quę est mater nostra. Sequitur: *ut inueniam te foris*, id est, ut cognosca te in natura humanitatis, quia interior nulli possibile est. Nam intus erat dilectus, dum in principio erat Verbum: foris autem, dum Verbum caro factum est. Sequitur: *Et deosculer te*, id est, facie ad faciem videns, & ore ad os loquens, tibi iungar fide charitate formata, strictius iungenda nuptiarum tempore. De hoc desiderio dicit Bernardus super Cantica: Ardorem desiderij sanctoũ Patrum suspiransium Christi in carne presentia frequentissime cogitans, confundor & compungor in memetipso. Et nunc vix contineo lachrymas, ita me pudet teporis torporisq; miserabiliũ temporũ horũ. Cui namq; nostrum tantũ ingerit gaudium gratiæ huius exhibitio, quantum accenderat veteribus Sanctis desiderium promissio? Quid tu agis, o vilis homuncio, qui presentem Dominum agnouisti, qui laboriosam eius redemptionem profluentibus vulneribus recepisti? Quales amoris vices rependis? quales gratiarum actiones exsoluis? quales deniq; pro salute animæ tuæ tam pretioso sanguine redemptæ sollicitudines impedis? Cũ & priores Patres pro venturo Domino tormentis & morti liberaliter se tradiderunt. Vnde merito conqueri habet: *Pretium meum cogit auerunt repellere*. Cũ tamen veniens tam dulcissimũ atq; benignissimũ se exhibuit in carne, ut etiam lapides scinderentur in eius passione, ut qui conuerti noluerint, merito audituri sint: *Quid ultra debui facere & nõ fieri?* Nam tam ineffabilem charitatem ostendit in humanitate, ut violentissime traheret homines a peccatis, cũ inter omnes affectus fortissima est dilectio. In charitate, inquit, *perpetua dilexisti te, ideo attraxisti te, miserans tui*. Vnde ait Diuus Augustinus: Magnum diuinæ dilectionis indicium: Homo Deum contemnens a Deo discessit, sed Deus hominem diligens, ad hominem venit. Venit ad te Deus homuncio, & totum quod de Adam traxisti, totũ quod de tuis prauis moribus addidisti, totum Christus deleuit, totum dimisit, orationem docuit, gratiam promisit, certamen induxit, laboranti subuenit, & pro victoria coronabit. Hinc ait & Bernardus in Sermone Aduertus Domini: Si per-

De modo
suscipiendi
Deum in-
carnatum.

Ioan. 1.

Psal. 61.

Matth. 17.
Isaia 5.

Cant. 8.
Ierem. 31.

Deus quomodo suscipiendus.

Prou. 15.

Eccli. 17.

Eccli. 23.

Confessio.

Mal. 103.

Ioan. 1.

Agnus

Christus.

Lac caprarum quid:

Hierc. 31.

Cant. 2.

Sponsus

Christus.

Animam

sponsa

Christi.

sonam venientis intueor, non capio excellentiam maiestatis. Si attendo ad quos venerit, dignationis magnitudinē expauesco. Si confidero propter quid venerit, amplector, quoad possum inestimabilem latitudinem charitatis. Venit enim Deus, cuius maiestas incomprehensibilis. Venit Agnus, cuius mansuetudo infatigabilis. Venit sponsus, cuius amor incomparabilis. Quid igitur faciendum putas o anima venientem susceptrura? Deus est qui venit, requirens mundiciam: stude ornatum, nā Linceos habet oculos. Testatur hoc Sapiens: *In omni, inquit, loco oculi Domini contemplantur bonos & malos.* Sed quo pacto? Aliū quendam audi Sapiēte: *Omnia, inquit, opera illorum velut Sol in conspectu Domini, & oculi eius sine intermissione inspicientes in vijs eorum.* Et quo sine prosequitur, dicens: *Et retribuet illis retributionem, uniusque pratorū in caput eorum, & conteret inferiores partes terra.* Vnde ut nihil credatur occultum, paulo post addit, dicens: *Oculi Domini, multo plus lucidiores super Solem, circumspicientes omnes vias hominum, & profundum abyssi, & hominum corda inuenientes in absconditas partes,* id est, secretissimas cogitationes. Si igitur, o anima, non inuenis puritatem, adhibe confessionem, ama ob quam amaris. Ama confessionē, si affectus decorem, ut dicatur & tibi: *Confessionem & decorem induisti.* Secundò, venit Agnus, præferens mansuetudinem, sed exigens contritionē: *Ecce, (inquit) Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi.* Cur enim agnes, nisi quia totus innocēs? ex amore pœna crucis tulit peccata mundi: O Agne Dei, qui tollis peccata mundi. Quantis ea laboribus & pœnis exoluisti, quam exiguis etiam suspirijs semper hominibus indulisti. Stude igitur fidelis anima pastui. Nam fletibus nostris pascitur tamquam paruulus lacte caprarum. Lac enim de capris (quod est animal foetidum) quid est, nisi lachryma pro peccatis? *In fletu inquit, venient ad me, & in misericordia, reducam eos.* lucunda promissio. Tertiò, venit sponsus, stude amplexui, ut verè dicas cum sponsa: *Dilectus meus mihi, & ego illi.* An non dulcis complexus vnum velle & vnum nolle. Et quid mirabilius, quam quòd tam immensus ad pauperulam veniens more & amore sponsi, velut ex æquo se coniungit? Nescio quid delicatius, quid tenerius habet in se Deus sub ratione sponsi, quam sub ratione regis, nisi quòd regi debetur reuerentia, quæ timoris aliquid habet: spōsus verò non nisi purum amorem requirit. Sed vnde persuaderi poterit animæ pauperulae, quòd Christo coniungenda sit more & nomine sponsæ? Profectò ex triplici ratione. Primò, ex cognatione, quan-

quantum ad imaginem. Secundò, ex assimilatione, quantum ad similitudinem: *Faciamus, inquit, hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Ex his enim cogitur non solum gratuita, sed etiã naturali quadam inclinatione diligere animã sicut pater filiã. Sunt enim multi cognati nec similes, & tamen propter cognationem se diligunt. Et sunt multi similes non cognati, qui propter similitudinem se diligunt. Sed ubi simul hæc duo concurrunt, necesse est, ut maior excreseat vis amoris. Tertio, se nostra vestiuit natura in quo maxima nobis ostendit dilectionis indicia. Et talis amor vigere debet inter spõsum & sponsam. Vnde ait Augustinus: O quàm stultum est, amorem tam potentis non concupiscere: & quàm impium, tam multum diligentem non redamare. Dilige illum ut illo fruaris, dilige te ut ab illo diligaris. Dilige in donis illius, quæ tibi data sunt ab illo, illum tibi, & te illi, quia hæc est pura & casta dilectio, nihil habens sordidum, nihil amarum, nihil transitorium.

Gen. i. 2.

Dilectio
pura quæ?

*Nomen Dei ineffabile quod est Iesus quid sit, quibus
sepiat. Cap. XL.*

Leuem effusum nomen tuum, ideo adolescentula dilexerunt (sa. 26)
te. Canticorũ I. Dicit Isaias: *Nomen tuum Domine, & me-* Phil. 2.
moriale tuum in desiderio anima. Quod verum est in vtra-
que lege, quantum ad illud nomen, quod est super omne Psal. 47.
nomen, quia secundum nomen tuum Deus, ita & laus tua.

Nam in lege veteri nomen, quod erat super omne nomen, dicebatur nomen Domini *τρεσραρραμματορ*, id est, nomen quatuor literarum. Scribitur enim apud Hebræos quatuor literis, quæ ineffabile pronuntiant: & ideo dicebatur nomen Domini ineffabile, eò quòd non licuit alicui hoc nomen proferre, nisi tantum summo Sacerdoti: & hoc tantum in sanctuario in tempore ieiunij, & in benedictione sacerdotali. In cuius prolatione fuit cura magna & timida reuerentia. Significat enim nomen Dei, quod dicitur ineffabile: non quia dici non potest, sed quia eius significatio ab humano corde comprehendi non potest. Vnde secundum sapientes Iudæorum significat incommunicabilem & nudam Dei substantiam. Quod nomen Deus primò indicauit Moyfi tam quantum ad vocem, quàm etiã quantum ad significationem, dicens: *Et nomen meum magnum Adonai non indicaui eis, scilicet pa-* Exod. 6.
tribus. Quòd scilicet nomen Adonai ponitur in Biblia, & pronuntiat- Adonai.
atur loco nominis τρεσραρραμματορ: quod propter eius reuerentiam

D. 3 omnino